

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

(Konec.)

9. Jožkova smrt.

Danes končujemo Jožkov življenjepis. Le še o njegovi smrti nam je govoriti. Jožko je že par let pred smrtjo vedel, da bo moral kmalu umreti. Seveda si je tudi on želel zdravja in življenja. Pa vdal se je popolnoma v sveto voljo božjo. Malo pred smrtjo je rekel mami: »Mama, še nekaj

Jožkov grob.

ti imam povedati. Toda ne povej tega atu, da ne bo preveč žalosten. Saj se spominjaš, da smo šli 30. junija 1931 na blejski otok. Tam smo v Marijini cerkvi pozvonili z zvonom želja. Jaz sem zazvonil, da bi mi Marija izprosila zdravja. Tedaj sem razločno čul v srcu glas, da se mi ta želja ne more uresničiti. Zato sem pozvonil še enkrat z novo prošnjo, naj Bog da ateku zdravja in moči, da bo mogel živeti kot dober krščanski oče, ki bo tebe tolažil tako, kot sem te do sedaj jaz. — Ker vem, da bom kmalu umrl, sem tudi ateka nekoliko že na to opozoril.« Pri teh tako nenavadnih besedah je mamica bridko zajokala. Jožko pa jo je potolažil: »Nič ne jokaj, mamica! Saj se je morala Marija tudi ločiti od Jezusa. Ona je imela samo enega otroka, ti pa jih imaš še tri. Ko smo šli takrat na Bledu mimo kraljevega gradu, smo videli, kako sta se Petrček in Andrejček brezskrbno igrala pod varstvom vzgojiteljice. Tako si tudi ti misli, da se jaz igram v spremstvu angela varuha v nebesih. Tam se mi ne more nič več kaj hudega pripetiti.« — Ko sta lani z mamom krasila grob atekove matere, je Jožko rekel: »Veš mama, jaz bom takrat zdrav, kadar bom ležal tu pri stari mami v grobu.«

In res se je Jožku bližala smrt. V nedeljo 20. avgusta sem ga zadnjič obhajal. Celo noč je bruhal,

zjutraj mu je nenadoma odleglo, da je mogel zaužiti sv. Hostijo. V ponedeljek zvečer sem mu še enkrat podelil sv. maziljenje. Ko sem bil že na cesti, je poslal za menoj mamo z naročilom, naj drugo jutro gotovo zopet pridem. Običajno sem prihajal šele zvečer. Tistikrat pa je čutil, da bo kmalu umrl. Že prej je večkrat rekel, da brez g. kaplana ne bo mogel umreti. Noč je preživel v hudem trpljenju. Ves čas so molili. Zjutraj se je nad vse ljubeznivo poslovil od očeta, ki je odhajal v Šiško v službo. Dvakrat mu je zaklical: »Z Bogom atek, z Bogom. Pa priden bodi!« — Okrog osmih je stegnil roke in zaklical: »Angel, angel!« Ko je mama začela jokati, ji je rekel: »Mama, nikar ne jokaj, saj jaz lahko umrjem, ker nimam nobenega greha.« To so bile Jožkove zadnje besede. V tem sem stopil v sobo jaz. S hvaležnim pogledom je dal znamenje veselja, nakar se je začel smrtni boj. Dali smo mu v naročje njegovega Jezuščka, v roke njegov križec, h glavi pa sličico malega Gvidona. Teta Marijanica mu je s svojimi molitvami ostala zvesta do smrti. Tako mu je izpolnila gorečo željo, da ne bi umrl, ne da bi se ob njegovi smrti molilo. — Prinesel sem mu s Sv. Višarij rdečo svečo za umirajoče. Vedno me je obhajala misel, da bo izdihnil, ko bo sveča dogorela. In res, sveče že ni bilo več. Le še slaboten plamenček je brlel iz kupčka preostalega voska. Tedaj je Jožko še enkrat odprl oči in popolnoma brihtno pogledal vsakega navzočih, da se je poslovil od nas. Nato je še parkrat zaokrožil ustnico, kot bi hotel izreči Jezus, in je izdihnil. Na obrazu se mu je še bral vtis prestanega strašnega trpljenja. Vendar pa mu je na lepem obrazčku plaval smehlaj nebeške sreče. Na mrtvaškem odru je ležal v snežnobeli oblecki in ves obdan od rož, vse, kakor je bil sam določil pred svojo smrtjo. Ob njegovem obrazu je ležal Jožkov Jezušček. Neprestano so ga hodile množice kropit. Njegov pogreb je bil veličasten. Starološki pevci so mu zapeli ginljive pesmice v slovo, otroci so zasuli vso grobno jamo s cvetjem, ves Marijin vrtec pa je daroval zanj sv. obhajilo med pogrebno mašo.

Naši otroci še vedno prav radi obiskujejo Jožkov grob. Vrtec mu je že večkrat zapel na grobu kako pesmico. Na njegovem grobu je vedno polno cvetja in marsikdaj gorijo lučke, ki jih prižgo obiskovalci.

Tudi vi, dragi Angelčkarji, vzljubite našega Jožka in ga posnemajte v njegovem bogoljubnem življenju. Jožko pa, kakor smemo upati, že za vas v nebesih prosi. Saj je to tudi obljubil. Rekel sem mu nekaj pred smrtjo: »Kajne Jožko, da boš v nebesih prosil za otroke, da bodo pridni.« Pa mi je odgovoril: »Gotovo bom to storil in molil v nebesih za vse otroke.«

Mirko Kunčič:

Naš vrtec.

Naš vrtec se prebudil je	Mladike povezali smo,
iz dolgih zimskih sanj,	gredice prerahljali
poklical nas iz hiš je:	in to in ono še, nato
»Na delo!« šli smo vanj ...	vse skrbno posejali.

In kar čez noč, aj, kar čez noč
prišel je zlati maj.
Prelepi, sončni vrtec naš
ves v rožicah je zdaj.